

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG

HØJESTERETS DOM
afsagt torsdag den 16. oktober 2014

Sag 89/2013

(2. afdeling)

Indklagede

(advokat A)

mod

Advokatnævnet

(advokat Dorthe Horstmann)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i [bynav] den 25. januar 2012 og af Vestre Landsrets 6. afdeling den 11. januar 2013.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdam, Poul Dahl Jensen, Lars Hjortnæs, Oliver Talevski og Lars Apostoli.

Påstande

Appellanten, i indklagede, har principalt påstået byrettens dom stadfæstet, således at Advokatnævnets kendelse ophæves, subsidiært idømmelse af en mildere sanktion.

Indstævnte, Advokatnævnet, har påstået stadfæstelse af landsrettens dom.

Anbringender

Indklagede har navnlig gjort gældende, at der alene er tale om en ekspeditionsfejl på hans kontor, som var uden skadevirkning for klienten, eftersom han i sit brev af 24. august 2010 til klientens nye advokat erkendte fejlen og advokatkontorets erstatningsansvar for det eventuelle tab, som fejlen måtte give anledning til. Da han således med det samme rettede for sig, var klienten økonomisk stillet på samme måde, som hvis fejlen ikke var sket. Fejlen skete i forbindelse med den praktiske del af opgaven, der gik ud på overførsel af købesummen til en

deponeringskonto i sælgers bank – en ekspedition, som han havde overladt til sin sekretær, der efter mere end 25 års ansættelse havde stor erfaring.

Ved Vestre Landsrets dom af 1. november 2012 blev hans kontor frifundet i erstatningssagen, som klienten havde anlagt, netop fordi klienten ikke havde ført bevis for, at fejlen havde forvoldt noget tab.

Det er i strid med Advokatnævnets egen praksis at bedømme ekspeditionsfejl, der ikke har forvoldt klienten tab eller skade, som overtrædelse af god advokatskik.

Subsidiært bør sanktionen ændres i formildende retning, fordi en bøde på 20.000 kr. ikke står i rimeligt forhold til fejlen, heller ikke når de tidligere sanktioner fra Advokatnævnet tages i betragtning.

Advokatnævnet har navnlig gjort gældende, at der er tale om en grov ekspeditionsfejl, som ved almindelig agtpågivenhed kunne være undgået. Deponering af en købesum er en sædvanligt forekommende og rutinepræget opgave på et advokatkontor, og det medførte gene, ulempe og – i hvert fald oprindeligt – også usikkerhed om risiko for tab, at købesummen som følge af fejlen blev udbetalt til sælgers friske rådighed i stedet for at blive indsat på en deponeringskonto. Fejlen har således bl.a. frataget klienten den gunstige forhandlingsposition i forhold til sælger, som klienten ville have haft, hvis købesummen ikke var blevet indbetalt direkte på sælgerens konto, men var blevet indsat på en deponeringskonto som aftalt.

Det kan ikke ændre bedømmelsen af fejlens karakter, at *indklagede* efterfølgende erkendte fejlen og vedstod ansvaret for et eventuelt formustab som følge af fejlen.

Advokatnævnets kendelse er i overensstemmelse med praksis, og sanktionen forekommer passende under hensyn til de tidligere sanktioner for *indklagedes* overtrædelse af god advokatskik. Fejlen er i øvrigt hverken bagatelægtig eller undskyldelig, og der foreligger heller ikke andre formildende omstændigheder.

Supplerende sagsfremstilling

Ved Vestre Landsrets dom af 1. november 2012 blev *indklagedes* kontor, Advokatfirma A, frifundet i en sag, anlagt af Selskab X (tidligere)

1). Sagen angik spørgsmålet om advokatkontorets forpligtelse til at erstatte selskabet udgiften til købesummen vedrørende grussorteringsmaskinen fra Irland (18.500 euro) samt udgiften til pladsleje (19.437,50 kr.) for en periode, hvor maskinen henstod uafhængt på havnen [Bynavn]I dommens præmisser bedder det bl.a.:

"Det var, som erkendt af *indklagede*, en ansvarspådragende fejl, at købesummen ikke var blevet deponeret.

Forudsætningen for, at fejlen kan antages at have været tabsforvoldende for *Selskab X* som anført af selskabet og dermed erstatningspådragende for advokatkontoret, er imidlertid, at det kan konstateres, at maskinen led af så væsentlige mangler, at det var berettiget at hæve handelen, og at det har vist sig ikke ved sædvanlige retsskridt at være muligt at opnå tilbagebetaling af købesummen og erstatning af udgiften til pladsleje. Allerede fordi *Selskab X* ikke har taget skridt hertil, tages advokatkontorets påstand om frifindelse til følge."

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens hovedspørgsmål er, om *indklagede* har overtrådt god advokatskik ved ikke at sikre sig, at købesummen for en maskine, som hans klient, *Selskab X*, havde købt i Irland, blev deponeret og alene frigivet til sælger efter advokatens accept.

Efter retsplejelovens § 126, stk. 1, skal en advokat udvise en adfærd, der stemmer overens med "god advokatskik". Advokaten skal herunder udføre sit hverv grundigt, samvittighedsfuldt og i overensstemmelse med, hvad berettigede hensyn til klientens tarv tilsiger, og sagen skal fremmes med fornøden hurtighed.

Det er efter praksis ikke en hvilken som helst fejl fra en advokats side, der anses for tilsidesættelse af god advokatskik. Det kræves, at fejlen har en vis grovhed, og det er en nødvendig, men ikke en tilstrækkelig betingelse, at advokaten personligt har handlet culpøst.

Tre dommere – Lars Hjortnæs, Oliver Talevski og Lars Apostoli – udtaler herefter:

Vi lægger ligesom Advokatnævnet til grund, at det mellem *indklagede* og klienten var aftalt, at klienten skulle indbetale købesummen for maskinen til advokatens kontor, og at *indklagede* herefter skulle deponere den på "sælgers konto", hvilket må forstås som en særlig deponeringskonto oprettet af sælger i sin irske bank.

Sælgeren oplyste køberen om IBAN-nummeret på en konto, som købesummen skulle ind-sættes på, og køberen videregav denne oplysning til *indklagedes* kontor, hvorefter beløbet blev overført til den pågældende konto. Kontoen viste sig efterfølgende ikke at være en deponeringskonto, men en konto, som sælgeren kunne disponere over.

Vi finder, at *indklagede* burde have sikret sig, at hans kontor inden købesummens overførsel til den konto, sælgeren havde oplyst, havde kontrolleret, at sælgeren ikke frit kunne råde over kontoen, og at den irske bank ville respektere deponeringsklausulen. Ved at undlade dette har *indklagede* handlet culpøst.

Ved bedømmelsen af, om *indklagede* herved også har handlet i strid med god ad-vokatskik, må der efter vores opfattelse lægges vægt på, at der er tale om en fejl i forbindelse med den praktiske ekspedition af en opgave af rutinepræget karakter, og at ekspeditionen var overladt til en erfaren sekretær. Det må endvidere tillægges vægt, at sælgeren må antages at have handlet i strid med parternes aftale ved at oplyse en konto, som ikke var en deponerings-konto, og at *indklagede*, da fejlen blev opdaget, påtog sig ansvaret på en sådan måde, at klienten i den foreliggende situation blev stillet i det væsentlige, som om beløbet var blevet deponeret korrekt. I så fald ville det således også have været nødvendigt for klienten at få fastslået, at den købte maskine led af hævebegrundende mangler, for at få krav på tilbage-betaling af den deponerede købesum.

Efter en samlet vurdering finder vi herefter, at *indklagede* ikke har handlet i strid med god advokatskik, og vi stemmer derfor for at tage hans principale påstand om ophævelse af Advokatnævnets kendelse til følge.

Dommernes Thomas Rørdam og Poul Dahl Jensen udtaler:

Indklagede havde af Selskab X fået i opdrag at sørge for deponering i en irsk bank af købesummen for en grussorteringsmaskine, som værket havde købt hos en irak sælger. Ved en fejl blev købesummen imidlertid ikke deponeret som aftalt, men indsat på en konto, som sælgeren frit kunne råde over. Fejlen skete ved, at *indklagede* gav grønt lys for overførselen af købesummen uden at sikre sig, at det kontonummer (IBAN-num-mer) i den irske bank, som hans advokatsekretær i mail af 18. marts 2010 til ham havde op-

lyst, at hun havde modtaget "via fax fra X", angik en særskilt deponeringskonto. Vi finder, at *indklagede* herved har begået en fejl, der må karakteriseres som forholdsvis grov, og at han har gjort sig skyldig i en forsømmelse, der isoleret set indebærer en tilsidesættelse af god advokatskik. Spørgsmålet er, om det forhold, at *indklagede* efterfølgende, da fejlen blev opdaget, anerkendte at være erstatningsansvarlig for tab, som klienten måtte lide som følge af fejlen, kan føre til en anden bedømmelse.

Ved brev af 11. maj 2010 til den irske sælger af maskinen ophævede *indklagede* på klientens vegne købet af maskinen med henvisning til væsentlige mangler. Den irske sælger bestred berettigelsen af ophævelsen. Efter at *indklagede* ved brev af 24. august 2010 havde anerkendt erstatningspligten over for *Selskab X*, var situationen den, at klienten var henvist til at anlægge en sag mod den irske sælger med henblik på en afklaring af spørgsmålet om berettigelsen af ophævelsen af købet af maskinen. Som anført af Vestre Landsret i dommen af 1. november 2012 i erstatningssagen mellem *Selskab X* og *indklagedes* advokatkontor, var det en forudsætning for advokatkontorets erstatningsansvar, at det var konstateret, at maskinen led af så væsentlige mangler, at det var berettiget at ophæve købet, og at det havde vist sig, at det ved sædvanlige retsskridt ikke havde været muligt at opnå tilbagebetaling af købesummen fra sælger.

Vi finder, at *indklagedes* klient herved blev stillet mindre fordelagtigt, end hvis købesummen var blevet deponeret som forudsat, idet *indklagede* efter deponeringsvilkåret kunne have forhindret frigivelse af de deponerede midler til den irske sælger, indtil spørgsmålet om berettigelsen af ophævelsen af købet var blevet afklaret, hvilket ville have medført fordele for klienten, navnlig en stærkere forhandlingsposition over for den irske sælger.

Efter en samlet vurdering af karakteren af *indklagedes* fejl og fejlens betydning for hans klient tiltræder vi, at *indklagede* har tilsidesat god advokatskik.

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder vi endvidere, at sanktionen er fastsat til en bøde på 20.000 kr.

Vi stemmer herefter for at stadfæste landsrettens dom.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, således at indklagedes principale påstand om ophævelse af Advokatnævnets kendelse af 2. februar 2011 tages til følge.

Efter sagens udfald og omfang skal Advokatnævnet betale sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret med i alt 77.000 kr., hvoraf 75.000 kr. er til dækning af advokatudgifter og 2.000 kr. til dækning af retsafgifter.

Thi kendes for ret:

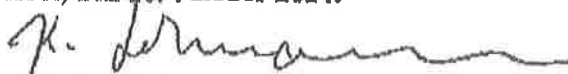
Byrettens dom stadfæstes, således at Advokatnævnets kendelse af 2. februar 2011 ophæves.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal Advokatnævnet inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse betale 77.000 kr. til indklagede. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

--0000--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 16. oktober 2014.

Kirsten Lohmann

kontorfuldmægtig